

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนาแบบหาความสัมพันธ์ (descriptive correlational research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับและความสัมพันธ์ของการแลกเปลี่ยนระหว่างหัวหน้าหอผู้ป่วยกับพยาบาลประจำการ การเสริมสร้างพลังอำนาจเชิงโครงสร้าง และพฤติกรรมสร้างสรรค์ของพยาบาลวิชาชีพในโรงพยาบาลศูนย์

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ พยาบาลวิชาชีพระดับปฏิบัติการที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลศูนย์ สังกัดกระทรวงสาธารณสุขรวมทั้งสิ้น 25 โรงพยาบาล ซึ่งจำแนกตามภูมิภาคออกเป็น 5 ภาค คือ ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ จำนวนทั้งสิ้น 17,351 คน (สำนักงานวิจัยและพัฒนากำลังคนด้านสุขภาพ, 2553)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นพยาบาลวิชาชีพระดับปฏิบัติการที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลศูนย์ สังกัดกระทรวงสาธารณสุขและมีประสบการณ์การทำงานกับหัวหน้าหอผู้ป่วยคนปัจจุบันไม่ต่ำกว่า 1 ปี โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการหากกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของยามานะ (Yamane, 1976: 886-887, อ้างในบุญใจ ศรีสถิตยน์รากร, 2545) โดยกำหนดระดับความเชื่อมั่น 95% และค่าความคลาดเคลื่อนที่ .05 ผลการคำนวณได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 391 คน

2. เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (multi – stage random sampling) โดยโรงพยาบาลศูนย์สังกัดกระทรวงสาธารณสุขมีทั้งหมด 25 โรงพยาบาล แบ่งเป็นภาคเหนือ 5 โรงพยาบาล ภาคกลาง 5 โรงพยาบาล ภาคตะวันออก 4 โรงพยาบาล ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 6 โรงพยาบาลและภาคใต้ 5 โรงพยาบาล ทำการหาโรงพยาบาลศูนย์กลุ่มตัวอย่างตามอัตราส่วนของโรงพยาบาลศูนย์แต่ละภาคดังนี้ ภาคเหนือ: ภาคกลาง: ภาคตะวันออก: ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ: ภาคใต้ คือ 5:5:4:6:5 จะได้อัตราส่วนเป็น 1:1:1:1:1

3. สุ่มโรงพยาบาลศูนย์ที่เป็นตัวแทนของแต่ละภาคด้วยการสุ่มแบบง่าย (simple random sampling) โดยใช้วิธีการจับฉลาก

4. กำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละโรงพยาบาลตามสัดส่วนของประชากรในแต่ละโรงพยาบาลที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างในแต่ละภาค ดังตารางที่ 1

5. กำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มงานการพยาบาลตามสัดส่วนของประชากรในแต่ละกลุ่มงานการพยาบาลของแต่ละโรงพยาบาล และทำการเลือกพยาบาลกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มงานการพยาบาลด้วยการเลือกตามโควตา (quota sampling) ให้ได้จำนวนพยาบาลกลุ่มตัวอย่างของแต่ละกลุ่มงานการพยาบาลครบตามที่คำนวณได้

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามภาคที่ได้จากการสุ่มตัวอย่าง

โรงพยาบาล	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
	(คน)	(คน)
ภาคเหนือ		
โรงพยาบาลลำปาง	668	85
ภาคกลาง		
โรงพยาบาลนครปฐม	360	44
ภาคตะวันออก		
โรงพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี	500	65
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ		
โรงพยาบาลศูนย์ขอนแก่น	896	115
ภาคใต้		
โรงพยาบาลสุราษฎร์ธานี	643	82
รวมทั้งสิ้น	3,067	391

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม 1 ชุด ประกอบด้วย 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของพยาบาลวิชาชีพ ประกอบด้วย อายุ เพศ สถานภาพสมรส หน่วยงาน/กลุ่มงานการพยาบาล ระดับการศึกษา ระยะเวลาการปฏิบัติงาน ในตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ประสบการณ์การทำงานกับหัวหน้าหอผู้ป่วยคนปัจจุบัน โดยลักษณะคำถามเป็นข้อคำถามแบบให้เลือกตอบและเติมคำในช่องว่าง

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามการแลกเปลี่ยนระหว่างหัวหน้าหอผู้ป่วยกับพยาบาลประจำการ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามของนรพรรณ อุณหะนันท์ (2546) ซึ่งสร้างมาจากแนวคิดและองค์ประกอบการแลกเปลี่ยนระหว่างผู้นำกับสมาชิกของไลเดนและมาสลิน (Liden & Maslyn, 1998) ลักษณะข้อคำถามเป็นคำถามปลายปิดและเป็นข้อคำถามเชิงบวกจำนวน 21 ข้อ ประกอบด้วย ความชอบพอจำนวน 5 ข้อ ความจงรักภักดีจำนวน 6 ข้อ การร่วมกันสร้างผลงานจำนวน 5 ข้อ และการนับถือในความเป็นนักวิชาชีพจำนวน 5 ข้อ ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ โดยให้เลือกตามการรับรู้ของผู้ตอบซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

คะแนน	หมายถึง	ลักษณะคำตอบ
5	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
4	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
3	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
2	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
1	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

การแปลผลคะแนนการแลกเปลี่ยนระหว่างหัวหน้าหอผู้ป่วยและพยาบาลประจำการ มีการแปลผลเป็น 5 ระดับ โดยคิดคะแนนจากผลรวมของคะแนนทั้งหมด ซึ่งคะแนนรวมของแบบสอบถามทั้งหมดอยู่ระหว่าง 21-105 จากนั้นใช้หลักการสถิติคือคำนวณหาค่าพิสัย (ค่าคะแนนสูงสุด - ค่าคะแนนต่ำสุด) แล้วนำมาหารด้วยจำนวนระดับที่ต้องการแบ่ง (กมลรัตน์ ศักดิ์สมบูรณ์ เทอร์เนอร์, 2548) จะได้ช่วงคะแนนและความหมายของแต่ละระดับดังนี้

คะแนน 88.21-105	หมายถึง	การแลกเปลี่ยนระหว่างหัวหน้าหอผู้ป่วยและพยาบาลประจำการอยู่ในระดับสูงที่สุด
คะแนน 71.41-88.20	หมายถึง	การแลกเปลี่ยนระหว่างหัวหน้าหอผู้ป่วยและพยาบาลประจำการอยู่ในระดับสูง
คะแนน 54.61-71.40	หมายถึง	การแลกเปลี่ยนระหว่างหัวหน้าหอผู้ป่วยและพยาบาลประจำการอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนน 37.81-54.60	หมายถึง	การแลกเปลี่ยนระหว่างหัวหน้าหอผู้ป่วยและพยาบาลประจำการอยู่ในระดับต่ำ
คะแนน 21- 37.80	หมายถึง	การแลกเปลี่ยนระหว่างหัวหน้าหอผู้ป่วยและพยาบาลประจำการอยู่ในระดับต่ำที่สุด

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามการเสริมสร้างพลังอำนาจเชิงโครงสร้าง ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามในหมวดที่ 3 คือ แบบสอบถามสภาพการทำงานที่มีประสิทธิผลของโหนดัย วีระพงษ์สุชาติ (2541) ที่แปลมาจากแบบสอบถาม The Conditions Work Effectiveness Questionnaire I (CWEQ-I) ของลาสชินเจอร์ (Laschinger, 1997) ซึ่งวัดการรับรู้การเข้าถึงโครงสร้างงานที่มีการเสริมสร้างพลังอำนาจ ลักษณะข้อคำถามเป็นคำถามปลายปิดและเป็นข้อคำถามเชิงบวกจำนวน 35 ข้อ ประกอบด้วย การเข้าถึงโครงสร้างโอกาสจำนวน 8 ข้อ และการเข้าถึงโครงสร้างพลังอำนาจ ได้แก่ ทรัพยากรจำนวน 9 ข้อ ข้อมูลข่าวสารจำนวน 9 ข้อ และการสนับสนุนจำนวน 9 ข้อ แบบสอบถามนี้ใช้มาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) แบ่งเป็น 5 ระดับโดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

คะแนน	หมายถึง	ลักษณะคำตอบ
5	หมายถึง	พฤติกรรมนั้นเกิดกับตัวท่านบ่อยที่สุด
4	หมายถึง	พฤติกรรมนั้นเกิดกับตัวท่านบ่อยมาก
3	หมายถึง	พฤติกรรมนั้นเกิดกับตัวท่านบ่อยปานกลาง
2	หมายถึง	พฤติกรรมนั้นเกิดกับตัวท่านนานๆครั้ง
1	หมายถึง	พฤติกรรมนั้นเกิดกับตัวท่านน้อยที่สุด/ไม่เคยเลย

การแปลผลคะแนนการเสริมสร้างพลังอำนาจเชิงโครงสร้างแบบโดยรวมใช้ผลรวมของคะแนนทั้งหมดจากแบบสอบถามสภาพการทำงานที่มีประสิทธิผลซึ่งมีการแปลผลเป็น 5 ระดับ โดยคะแนนรวมของแบบสอบถามอยู่ระหว่าง 35 – 175 จากนั้นใช้หลักการสถิติคือ คำนวณหาค่าพิสัย (ค่าคะแนนสูงสุด - ค่าคะแนนต่ำสุด) แล้วนำมาหารด้วยจำนวนระดับที่ต้องการแบ่ง (กมลรัตน์ ศักดิ์สมบูรณ์ เทอร์เนอร์, 2548) จะได้ช่วงคะแนนและความหมายของแต่ละระดับดังนี้

คะแนน 148 - 175	หมายถึง	การเสริมสร้างพลังอำนาจเชิงโครงสร้างอยู่ในระดับสูงสุด
คะแนน 120 - 147	หมายถึง	การเสริมสร้างพลังอำนาจเชิงโครงสร้างอยู่ในระดับสูง
คะแนน 92 - 119	หมายถึง	การเสริมสร้างพลังอำนาจเชิงโครงสร้างอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนน 64 - 91	หมายถึง	การเสริมสร้างพลังอำนาจเชิงโครงสร้างอยู่ในระดับต่ำ
คะแนน 35 - 63	หมายถึง	การเสริมสร้างพลังอำนาจเชิงโครงสร้างอยู่ในระดับต่ำที่สุด

ส่วนที่ 4 เป็นแบบวัดพฤติกรรมสร้างสรรค์ตามการรับรู้ของพยาบาลวิชาชีพ ซึ่งผู้วิจัยแปลมาจากแบบวัดพฤติกรรมสร้างสรรค์ตามการรับรู้ของตนเองของเดอจองและฮาทอง (De Jong & Hartong, 2008) ที่สร้างขึ้นตามแนวคิดของคานเตอร์ (Kanter, 1988) ลักษณะข้อคำถามเป็นคำถามปลายเปิด ประกอบด้วยข้อคำถามเชิงบวกจำนวน 10 ข้อ โดยเกี่ยวกับพฤติกรรมแสวงหาโอกาสทางความคิดจำนวน 2 ข้อ พฤติกรรมสร้างความคิดจำนวน 3 ข้อ พฤติกรรมที่ใช้น้ำความคิดจำนวน 2 ข้อ และพฤติกรรมปฏิบัติจริงจำนวน 3 ข้อ ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

คะแนน	ลักษณะคำตอบ
4	หมายถึง พยาบาลวิชาชีพแสดงพฤติกรรมดังกล่าวทุกครั้ง (76-100%)
3	หมายถึง พยาบาลวิชาชีพแสดงพฤติกรรมดังกล่าวบ่อยครั้ง (51-75%)
2	หมายถึง พยาบาลวิชาชีพแสดงพฤติกรรมดังกล่าวบางครั้ง (26-50%)
1	หมายถึง พยาบาลวิชาชีพแสดงพฤติกรรมดังกล่าวนานๆครั้ง (1-25%)
0	หมายถึง พยาบาลวิชาชีพไม่เคยแสดงพฤติกรรมดังกล่าวเลย (0%)

การแปลผลคะแนนพฤติกรรมสร้างสรรค์มีการแปลผลเป็น 5 ระดับโดยคิดคะแนนแบบโดยรวม ซึ่งคะแนนรวมของแบบสอบถามทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0 – 40 จากนั้นใช้หลักการสถิติคือคำนวณหาค่าพิสัย (ค่าคะแนนสูงสุด-ค่าคะแนนต่ำสุด) แล้วนำมาหารด้วยจำนวนระดับที่ต้องการแบ่ง (กมลรัตน์ ศักดิ์สมบูรณ์ เทอรเนอร์, 2548) ได้ช่วงคะแนนและความหมายของแต่ละระดับดังนี้

คะแนน 33-40	หมายถึง	พยาบาลวิชาชีพมีพฤติกรรมสร้างสรรค์อยู่ในระดับสูงที่สุด
คะแนน 25-32	หมายถึง	พยาบาลวิชาชีพมีพฤติกรรมสร้างสรรค์อยู่ในระดับสูง
คะแนน 17-24	หมายถึง	พยาบาลวิชาชีพมีพฤติกรรมสร้างสรรค์อยู่ในระดับปานกลาง
คะแนน 9 -16	หมายถึง	พยาบาลวิชาชีพมีพฤติกรรมสร้างสรรค์อยู่ในระดับต่ำ
คะแนน 0 – 8	หมายถึง	พยาบาลวิชาชีพมีพฤติกรรมสร้างสรรค์อยู่ในระดับต่ำที่สุด

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1. การหาความตรงของแบบสอบถาม (validity)

1.1 แบบสอบถามการแลกเปลี่ยนระหว่างหัวหน้าหอผู้ป่วยกับพยาบาลประจำการ ผู้วิจัยใช้

แบบสอบถามของนรพรรณ อุณหะนันท์ (2546) ซึ่งผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่านและมีค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา (content validity index: [CVI]) เท่ากับ 0.80

1.2 แบบสอบถามการเสริมสร้างพลังอำนาจเชิงโครงสร้าง ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามของ อโณทัย วีระพงษ์สุชาติ (2541) ที่แปลมาจากแบบวัด The Conditions Work Effectiveness Questionnaire I (CWEQ-I) ของลาสชินเจอร์ (Laschinger, 1997) ซึ่งผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงภาษาคำวិธีการแปลย้อนกลับ (back-translation) แล้ว

1.3 แบบวัดพฤติกรรมสร้างสรรค์ตามการรับรู้ของพยาบาลวิชาชีพ ผู้วิจัยทำการแปลจากแบบวัดพฤติกรรมสร้างสรรค์ตามการรับรู้ของตนเองของเดอจองและฮาตอง (De Jong & Hartong, 2008) และนำมาหาความตรงเชิงภาษาโดยวิธีการแปลย้อนกลับ (back-translation) โดยผู้วิจัยปฏิบัติตามขั้นตอนดังต่อไปนี้ ผู้วิจัยทำการแปลแบบวัดพฤติกรรมสร้างสรรค์ต้นฉบับในภาษาอังกฤษให้เป็นภาษาไทยร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษ จากนั้นนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิท่านแรกซึ่งเชี่ยวชาญด้านภาษาไทยและภาษาอังกฤษแปลย้อนกลับจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษอีกครั้ง แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 2 ซึ่งเป็นเจ้าของภาษาทำการเปรียบเทียบแบบวัดที่แปลกลับเป็นภาษาอังกฤษแล้วกับแบบวัดต้นฉบับอีกครั้ง เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการแปล จากนั้นนำแบบวัดภาษาไทยมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ (Chen & Boore, 2009)

2. การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (reliability)

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามการแลกเปลี่ยนระหว่างหัวหน้าหอผู้ป่วยกับพยาบาลประจำการแบบสอบถามการเสริมสร้างพลังอำนาจเชิงโครงสร้าง และแบบวัดพฤติกรรมสร้างสรรค์ตามการรับรู้ของพยาบาลวิชาชีพ ที่ผ่านการแก้ไขและผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความตรงเชิงภาษา ไปทดลองใช้กับพยาบาลวิชาชีพระดับปฏิบัติการในโรงพยาบาลเชิงราชประชานุเคราะห์จำนวน 20 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้อมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่น ดังนี้

2.1 แบบสอบถามการแลกเปลี่ยนระหว่างหัวหน้าหอผู้ป่วยกับพยาบาลประจำการได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .93

2.2 แบบสอบถามการเสริมสร้างพลังอำนาจเชิงโครงสร้างได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .96

2.3 แบบวัดพฤติกรรมสร้างสรรค์ตามการรับรู้ของพยาบาลวิชาชีพได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .70

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่างโดยโครงร่างวิจัยได้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมของคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่และของโรงพยาบาลศูนย์ทั้ง 5 แห่ง และในการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้แนบรายละเอียดในเรื่องการแนะนำตัวและชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย และขอความร่วมมือในการทำแบบสอบถามด้วยความสมัครใจ โดยไม่มีการบังคับ นอกจากนี้ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถขอลถอนตัวออกจากการวิจัยเมื่อใดก็ได้ โดยไม่มีผลกระทบใดๆ โดยข้อมูลทุกอย่างที่ได้จากการวิจัยจะเก็บไว้เป็นความลับและไม่มีผลต่อผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษามาในลักษณะภาพรวมและนำมาใช้ประโยชน์ในการศึกษาครั้งนี้เท่านั้น

ขั้นตอนและวิธีการรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. หลังจากโครงร่างวิจัยผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยของคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่และโรงพยาบาลศูนย์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผู้วิจัยทำหนังสือผ่านคณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ถึงผู้อำนวยการโรงพยาบาลศูนย์ทั้ง 5 แห่ง เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและขออนุญาตรวบรวมข้อมูลและขอความร่วมมือในการทำวิจัย

2. เมื่อได้รับอนุญาตให้เก็บข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยทำการติดต่อประสานงานกับหัวหน้าฝ่ายการพยาบาลและผู้ประสานงานวิจัยของแต่ละโรงพยาบาลทางโทรศัพท์ เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์การทำวิจัย รายละเอียดในการดำเนินการวิจัยและขอความร่วมมือในการแจกแบบสอบถามให้กับพยาบาลวิชาชีพระดับปฏิบัติการที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตามที่กำหนดไว้

3. ผู้วิจัยจัดส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ถึงผู้ประสานงานวิจัยของแต่ละโรงพยาบาล พร้อมทั้งระบุกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มงานการพยาบาลตามที่คำนวณไว้ โดยในแบบสอบถามผู้วิจัยจะแนบจดหมายแนะนำตัวและจดหมายขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

4. ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์จากผู้ประสานงานวิจัยในการรวบรวมแบบสอบถามให้ได้รับคืนมากกว่าร้อยละ 80 (Cohen & Manion, 1994) เมื่อผู้ประสานงานรวบรวมแบบสอบถามได้ตามที่กำหนดแล้วให้นำส่งกลับคืนผู้วิจัยภายใน 4 สัปดาห์ทางไปรษณีย์

5. ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามตอบกลับทั้งหมดจำนวน 359 ฉบับคิดเป็นร้อยละ 91.82 ทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์จำนวน 342 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 87.47 นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ผลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มาวิเคราะห์ ตามระเบียบวิธีทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์สถิติสำเร็จรูป ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง โดยสถิติที่ใช้คือ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์ข้อมูลการแลกเปลี่ยนระหว่างหัวหน้าหอผู้ป่วยกับพยาบาลประจำการ การเสริมสร้างพลังอำนาจเชิงโครงสร้างและพฤติกรรมสร้างสรรค์ของพยาบาลวิชาชีพ โดยสถิติที่ใช้คือ จำนวนและร้อยละของพยาบาลวิชาชีพจำแนกตามระดับต่ำที่สุด ต่ำ ปานกลาง สูง สูงที่สุด และการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการแลกเปลี่ยนระหว่างหัวหน้าหอผู้ป่วยกับพยาบาลประจำการกับพฤติกรรมสร้างสรรค์ของพยาบาลวิชาชีพ และหาความสัมพันธ์ระหว่างการเสริมสร้างพลังอำนาจเชิงโครงสร้างกับพฤติกรรมสร้างสรรค์ของพยาบาลวิชาชีพ โดยสถิติที่ใช้คือ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient) กำหนดค่าระดับความมีนัยสำคัญที่ .01 ทำการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นโดยทดสอบลักษณะการแจกแจงของข้อมูลด้วยสถิติโคลโมโกรอฟ-สมิธร์นอฟ (the kolmogorov-smirnov test) พบว่าข้อมูลมีการแจกแจงแบบโค้งปกติ โดยมีค่าเท่ากับ .13, .64 และ .07 และทำการทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้น พบว่าความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้ง 3 มีลักษณะความสัมพันธ์เป็นเชิงเส้น จากนั้นทำการแปลความหมายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน โดยมีเกณฑ์ประเมินระดับความสัมพันธ์ดังนี้ (Burns & Grove, 2005)

$r = 1$ หมายความว่า ตัวแปรมีความสัมพันธ์กันอย่างสมบูรณ์

$r > .50$ หมายความว่า ตัวแปรมีความสัมพันธ์ในระดับสูง

$r = .30 - .50$ หมายความว่า ตัวแปรมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง

$r = .10 - .29$ หมายความว่า ตัวแปรมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ

$r = 0$ หมายความว่า ตัวแปร ไม่มีความสัมพันธ์กัน

เครื่องหมาย + หรือ - แสดงถึงลักษณะความสัมพันธ์คือ ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เป็น + หมายความว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกหรือแปรผันตามกัน นั่นคือ ถ้าตัวแปรหนึ่งมีค่าสูงขึ้น อีกตัวแปรหนึ่งก็จะมีค่าสูงตามไปด้วย ส่วนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็น - หมายความว่า ข้อมูลทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในทิศทางลบหรือแปรผกผันกัน นั่นคือถ้าตัวแปรหนึ่งมีค่าสูงขึ้น อีกตัวแปรหนึ่งก็จะมีค่าต่ำ